

Na svet večer. *)

Ledena zima razprostira
 Svoj beli plašč na božji svet,
 In kamor koli se ozira,
 Otrplosti zapušča sled.
 Nje zbali se so ptičji mili,
 Pojój umolknil jim je glas,
 Siróticam trepéčim v krili
 Še pérnatem brdó je mráz.
 Prirode ljubljenci največi,
 Cvetličice premrle so,
 Samó duhovi njih blestéči
 Na okencah se kažejo.
 Povsodi, oj, povsodi tmina,
 In bol in grobni molk globók,
 Brez krasnih zvezdic je višina,
 Hrib zapuščen in dol in lóg. —
 A vendar nocój je vse v blesku in cvetji,
 Čez bédó povésil je gost se ovój,
 Človeštvo vse druží v hvalečem se petji,
 Ker dete svetlejše kot solnčni je sój,
 Potuje po zemlji v ljubezni presveti,
 Po zemlji, ki zlá je rešilo in zmot,
 In bratje, zavriskajte srečni, razvneti:
 To detece k nam tudi našlo je pot!
 Oj glejte, kakó se drevesce leskače,
 Razsípale nánje so zvezde svoj žar,
 Obleka in knjižice, lepe igrače —
 In vse to otróka nebeskega dar!
 A druga nam v srei žarí luč ognjéna,
 Ki davno tam Božíč je ljubi prižgal,
 Življenja ne vgasne je doba nobena,
 Še v smrti nas greje nje plámen svetál.
 Hvaležnost je žíva, hvaležnost goreča
 Do zlatih nebes in do njih, ki bedé
 Nad nami, katerih je róka ljubeča
 Otrla nam rahlo bridkosti solzé.
 Hvaležnost do njih, darovali ki blago
 Nam varno zavetje za mlade so dní,
 Kaj pravim zavetje, domovje predrago,
 Za ktero se duša v ljubezni topí. —
 Cvetlice pod snegom in ptičice v hosti!
 Ubožice moje, oj, ve ste samé,
 A k nam so visoki prihajali gosti,
 Pri nas preobilo je sreče sladké.
 In kar zdaj želimo se bode spolnilo:
 Dobrotnikom našim poplati vse Bog;
 Saj on nas poklical je k sebi premilo
 In prošnjo zatorej usliši otrok! —

Lujiza Pesjakova.

*) Ta pesen je bila zložena za božičnico deškega zavetišča (azila) in deklamovana 28. decembra p. l. zvečera v Alojzevišči. —

„Vredn.“